

ter. Men jeg tror dog, forsaavidt det erede Medlem gif ud fra, at man fortrinsvis maatte ønske, at den overordentlige Skat kunde høre op, at der dog nok kunde være forskjellige Betænktheder derved. Med alle de Svagheder, som den overordentlige Skat har — det skal visse- lig ingen erkjende højere end jeg —, kan det nemlig ikke negtes, at den ogsaa har sine Fordele, at den har flere gode Sider, som ere af ikke ringe Betydning. Men i Særdeleshed har den en, som jeg tror, at man ikke skal undervurdere, og som netop staar i en vis Be- røring med det, som det erede Medlem frem- drog. Den har nemlig den Fordel, at den egentlige Almue er fritagen for den. Jeg vil bede det erede Medlem at overveie, om det ikke i vore Tider er et stort Gode, at der er en Skat — og det netop en Skat, som bli- ver følt og som mange Menneſker lægge Mærke til, fordi den direkte henvender sig til dem og saaledes i det Hele taget er dem ubehagelig, foruden at den kan være trykkende nok —, jeg siger: om det ikke er et stort Gode, at der er en saadan Skat, for hvilken den egentlige Almue og de, der have meget smaa Indtægter, ere fuldkomment fritagne. Er det ikke ligeoverfor vor øvrige Bessatning, navnlig igjennem de inddirekte Afgifter, igjennem hvilke den større Del af Befolkningen bliver bessattet, og lige- overfor den Uretfærdighed, som det ofte synes, og maa synes den mindre velstillede Del af Befolkningen: at være, at man saaledes bessat- ter den et Gode, at man kan henvise, og det med Sandhed, kan henvise til et Paalæg, der er besværligt for dem, der skulle bære det, men som de, der kun have meget smaa Ind- tægter, ere fritagne for? Jeg tror derfor, at vi just ikke skulle sætte os det Maal for Die, som det erede Medlem syntes at opstille som saa ubetinget rigtigt. Jeg vil sige, at, naar vi maatte komme til det Standpunkt, hvor jeg kunde skjonne at en overordentlig Skat ikke var fornøden, saa vilde jeg naturligvis være enig med ham i, at en saadan ikke burde paalægges, men at jeg tror, at vi skulle betænke os vel i saa Henseende og nøie overveie, om der ikke er andre Ting, som vi først bør gjøre, fordi de ville være mere til Gavn for Almenvellet. Smidlertid er dette jo et Spørgsmaal, som vil blive Gjen-

stand for Døstelse paa flere Punkter og paa mange Stadier i denne Rigsdagsamling, og jeg har derfor kun fremsat de nu gjorte Be- tragtninger til foreløbig nærmere Overveielse. Hvad angaar selve det erede Medlems Forslag om at forhøje den her omhandlede særlige Skat noget mere end allerede af mig foreslaaet, saa vil jeg vel paa ingen Maade modsigte ham i den Paastand, at Skattepa- læget i den Retning uden egentlig at virke trykkende vilde kunne sættes endnu noget højere. Men jeg vil dog ved Siden deraf ikke und- lade at bemærke, at jeg i det Hele taget har megen Sky for pludseligt at forhøje en Afgift meget stærkt. Det vil jo, som alt antydet, erindres, at Lovfor- slaget allerede, saaledes som det her foreligger, foreslaar den der omhandlede Skat forhøjet med fra 1 til 1½ β , og nu er det dog et Spørgsmaal, om det ikke er forsigtigt og den bedste Finantspolitik ikke at gaa for rask frem i saa Henseende. Der er i Almindelighed forbundet mange Ulemper med at forhøje Skatter for stærkt, og naar man vil indføre en ny Bessatningsmaade, maa man have sær- lig og forøget Betænktheder derved. Jeg tror saaledes, at det er en Ting, som man bør være varsom med, og som man vel maa overveie. Naar det erede Medlem forøvrigt beregnede den Merindtægt, der vilde vindes ved det af ham nævnte Forslag, til 750,000 Rd., saa forekommer det mig, at han gif tem- melig høit. Efter hvad der foreligger, har jeg ikke drifet mig til at beregne Indtægten af Brændevinsſkatten højere end til 2 Millio- ner, og en Forhøielse af den med en Tredie- del, som det erede Medlem vilde, kan saa dog ikke blive til 750,000 Rd. Men hertil kom- mer jo, at man altid maa beregne nogen Af- gang, naar man saaledes vil forhøje en Skat af denne Art stærkt. Det er jo nemlig netop de indirekte Skatters og navnlig Told- og Brændevinsſkattens Væsen, og derved er det egentlig, at de blive taalelige, at det staar i enhver Mands Magt at friggjøre sig for at udrede dem eller i alt Fald at indskrænke den Udgift, som han har til dem, derved, at han ophører med eller formindsker sit Forbrug af den Gjenstand, hvorpaa de hvile. Vi maa altsaa, naar vi